

Efterårssæsonen 2018 blev skudt i gang med en flot koncert med **Doc Houlinds New Orleans Jazzband.**

Endnu en traditionel jazzkoncert med de sædvanlige ingredienser kunne de mange deltagere opleve på Elværket: God stemning, fin mad, den sædvanlige god lyd i Elværkets højloftede sal og ikke mindst et yderst velspillende og oplagt orkester. De garvede musikere gennemførte en koncert, som i høj grad levede op til standarden blandt de musikere som for snart 100 år siden udviklede den traditionelle jazzmusik i USA, hvilket Christian Westergaard lige fik nævnt i sin tale ved koncertens afslutning.

Orkesterlederen Doc Houлинд, som mange sikkert kan huske fra hans tid som trommeslager hos Papa Bue, drev orkesteret frem med sit inciterende, nuancerede og rytmiske trommespil, hvilket sammen med Karl Kronkvist på bas, Lis Krøyer på piano og Ebbe Kjærsgaard på banjo var grundlag for de tre blæseseres kollektive improvisation, som jo er New Orleans jazzens varemærke.

Men hvad er så kollektiv improvisation: "flerstemmigt uforberedt sammenspil, hvor trompet, clarinet og basun improviserer samtidigt (citat fra "Jazzens hvem hvad hvor" 1962).

Det med det uforberedte er vist ikke korrekt her, idet de tre blæseseres kollektive improvisation var præget af sammenspil gennem et utal af koncerter.

Det flød bare derudaf med Ragnar Tretows elegante trompetspil, Kristian Barfoeds robuste og velklingende trombonespil og ikke mindst Jesper Capions sublime clarinet. Det gik op i en højere enhed. Et skoleeksempel på kollektiv improvisation, som var en fornøjelse at lytte til

Når man hører Jesper Capions clarinetstil kommer jeg til at tænke på verdensberømte nu afdøde klarinetister som Edmund Hall, Albert Nicolas og George Lewis's meget forskellige måder at spille på. Jesper Capion behersker dem alle. Han er i stand til at give de traditionelle melodier nyt liv gennem sin nyfortolkning.

Hver for sig udfoldede de to øvrige blæsere sig også sammen med de øvrige musikere i solopassager på bedste vis: flot piano af Lis Krøyer, robust bas fra Karl kronkvist og orkesterlederens karakteristiske vokal på flere af melodierne.

Det var vellyd, som nåede helt ned til de bageste borde i salen.